

Proloog

Päike oli end kõrgel taeva laotuses sisse seadnud ja küttis juba päris korralikult. Chris lebas kõhuli jahi päikeseteki, päikesepriidid ees ja pea kätele toetumas, ning võttis lõppema hakkavast puhkusest viimast. Kuigi nad olid juba koduteel, ei kavatsenud ta lasta veel töömõtetel endale ligi hiilida.

Kümme kuud oli möödas Chrise ja Racheli elu kõige rängemast katsumusest. Oli olnud aeg, kui nad olid arvanud, et on oma tütre igaveseks ilma. Eelmise aasta *halloween*'i öhtul oli Alexandra kaduma läinud ja kõik märgid viitasid sellele, et lapse viis endaga kaasa linna hirmu all hoidnud Kingamõrvar. See oli Racheli murdnud ja Chris oli olnud väga lähedal oma naise kaotamisele. Õnneks oli ta jõudnud Rachelini viimasel hetkel, enne kui oleks olnud liiga hilja. Nad said ka Alexandra tagasi ja kolm kuud tagasi oli sündinud nende teine tütar Scarlett. Nad olid saanud Racheliga uue võimaluse ja see oli midagi, mille eest Chris oli igavesti tänulik.

See oli pannud Chrise ümber mõtlema ka oma otsuse osas FBI-st lahkuda. Tal oli vaja midagi tagasi anda ja parim viis seda teha oli võidelda maksimaalselt sellesama kurjusega, mis oli tema pere peaaegu hävitanud. Küll oli ta aga pärast juhtunut võtnud mõned kuud vabaks, et olla koos oma kõige kallimatega.

Chris oli Warren Carri tulistamise tõttu läbinud kohustusliku teraapia ja psühholoogilise hindamise ning tunnistatud sobivaks teenistusse naasma. Ta tundis, et temas on taas süttinud see sisemine leek, mis oli kannustanud teda uurija elukutset valima ja iga hinna eest tõde välja selgitama ning ta kavatses anda oma parima, et võimalikult vähesed peaksid kogema seda, mida tema perekond oli pidanud üle elama. Tema jäämise üle

rõõmustasid büroos paljud, kuid eriti Sean. Chrisil oli paari-mehega vedanud. Sean Gardner oli mees, kelle peale sai igas olukorras loota, olgu siis tegemist tööalase või isikliku küsimusega. Nende viie ja poole aastaga, mis nad olid õlg õla kõrval kuritegusid lahendanud, olid neist saanud väga lähedased sõbrad ja nad suhtlesid tihedalt perekonniti ka vabal ajal.

Chris pööras end ringi, et selg väga ära ei põleks. Kuigi jaht hetkel ei liikunud, oli selle vaevutuntav ühtlane kõikumine lõdvestav ja tal tuli tahtmine silm veidikeseks looja lasta. Praegu tundus selleks ka igati sobiv hetk olevat, sest kõikjal valitses vaikus. Lastel oli lõunauinaku aeg ja arvatavasti magasid nad sügavalt all kajutis. Võibolla jäi ka Rachel nende kõrval tukkuma, sest nad oli teinud puhkepeatuse ja praegu ei pidanud keegi rooli taga olema. Chris kaalus võimalust minna oma abikaasa juurde, mõeldes veel ühest äärmiselt lõõgastavast tegevusest, mida nad saaksid tütarde uneaega ära kasutades teineteise seltsis nautida.

Jõudis ta selle mõtte vaid lõpuni mõelda, kui tema tagant treppidelt hakkasid kostma tatsuvad sammud. Nii palju siis sellest plaanist. Chris lebas liikumatult, tumedad päikesepillid ninal, kui üks blond pea tema kohale kummardus ja teda oma uudishimuliku pilguga põhjalikult uurima asus.

Teinud igati loogilise järelduse, et issi magab, ronis Alexandra, jäätis käes, tema juurde päevituslavatsile ja seadis end mugavalt sisse. Tal oli seljas oranžide meritähtedega kollane trikoo ja kaasas väike roosa riidest kotike, mille sai pealt paelaga kokku tõmmata. Ta asetas selle enda kõrvale, sest ta pidi seda valvama. Seal sees hoidis ta oma aardeid: igasuguseid huvitavaid teokarpe, erineva kujuga kivikesi ja värvilisi kilde, mis ta oli rannast leidnud. Alexandra tõmbas jalad põlvedest krõnksu, lükkas roosade raamidega päikesepillid pealaelt ninale ja limpsis mõnuga šokolaadijäämist, mis vaikselt juba üle vahvlikoonuse ääre hakkas valguma.

Sinises taevas ei olnud näha ühtegi pilve, ainult päike säras erksalt uhkes üksinduses. Alexandra kissitas päikesepillide taga silmi. Talle oli Puerto Ricos väga meeldinud, sest seal sai kogu

aeg rannas olla ja mitu korda päevas vees käia. Issi oli teda ujuma õpetanud. Ta oskas juba päris hästi ujuda, kuid üksi ta veel ei julgenud. Ta tahtis, et issi oleks tema kõrval. Siis ta ei tundnud hirmu. Ta ei kartnud mitte midagi, kui ta oli koos issiga.

Alexandra teadis, et issi töö on püüda kurjad onud kinni, et nad ei saaks halba teha. Issi oli nagu superkangelane. Alexandra oli veendunud, et issi saaks kõikidest pahalastest võitu, isegi kole-tistest. Tema issi sai kõigega hakkama. Ta oli isegi Pepperi üles leidnud, kui Alexandra mängukass eelmisel aastal kaotsi läks.

Alexandra vaatlus oma peenikesi käsivarsi. Enne reisile minekut oli tema nahk olnud hele, kuid nüüd oli see kuldpruun. Ta teadis, et päike teeb naha pruuniks ja Puerto Ricos paistis kogu aeg päike. Alexandra pani oma käsivarre võrdluseks isa oma kõrvale. Issi nahk oli veel pruunim kui temal. Issi silmad olid ka pruunid. Alexandra oli kindel, et issi oli palju päikest vaadanud.

Puhkused olid toredad, sest siis sai Alexandra terved päevad emme ja issiga koos olla. Nüüd oli Scarlett ka nendega. Ta oli täitsa tore. Kahju ainult, et ta veel rääkida ja mängida ei osanud. Enamus ajast ta lihtsalt sõi ja magas. Alexandra ohkas. Ta oli natuke kurb, et nad juba koju lähevad, kuid samas rõõmus ka, sest issi ja emme olid lubanud, et varsti saab ta endale kutsu.

Alexandra küünitas ettepoole ja pani vasaku käe vastu isa kõhtu. See oli väga kuum. Ta hakkas muretsema, et päike teeb issile liiga. Tal oli just plaanis ta üles ajada, kui tema paremas käes olev vahvlikoonus liialt kaldu vajus ja pooleldi sulanud jäätisepall ootamatult keset isa kõhtu plärtsatas.

Chrisi lõualihased tuksatasid. Ta andis oma parima, et jätkuvalt magajat teeselda, kuid see oli äärmiselt keeruline, kui külm jäätis tema soojale nahale valgus.

„Oi!“ hüüatas Alexandra ja tema silmad läksid ehmatusest suureks. Ta pani vahvlikoonuse enda kõrvale, võttis päikeseprillid eest ja asus olukorda hindama. „Nüüd on küll jama.“ Püüdes päästa, mis päästa annab, haaras ta jäätisepalli kätte, kuid see oli tema sõrmede vahel liiga külm ja ta ei suutnud seda kaua hoida. Ta lasi sellest lahti ja jäätis lartsatas sel korral isa rinnale.

Viimases hädas üritas Alexandra vedelaks muutunud jäätist isa pealt maha lükata, aga asjad tundusid järjest hullemaks minevat ja lõpuks oli issi igalt poolt šokolaadijäätisega kaetud. Alexandra sai aru, et üksi ta seda probleemi lahendada ei suuda ja ta peab abi kutsuma.

„Emme!“ hüüdis ta. „Emme, aita mind!“

Rachel tuli, noorem tütar süles ja klaas jääteega käes, päikese-tekile. „Mis juhtus, kullake?“ küsis ta murelikult.

Alexandra vaatas emale löödult otsa. Sõnad olid siin üleliigsed. Rachel silmitses oma päevituslavatsil lebavat abikaasat, kelle ülakeha oli mingi pruunika ollusega kokku määritud, ja oma süüdlasliku ilmega vanemat tüdruku, kelle käed tundusid sellesama plögaga koos olevat. Nähes Alexandra kõrval tühja vahvlikoonust, ei pidanud olema eriline geenius, et taibata, mis siin just juhtunud oli.

Rachelil oli tükk tegu, et naeru tagasi hoida. „Kas su jäätis kukkus issi peale?“ uuris ta.

Alexandra noogutas nõrduvalt.

„Kas sa püüdsid jäätist issi pealt ära lükata?“

Racheli küsimusele järgnes taas peanoogutus.

„Kas ajame issi üles?“

Alexandra raputas kategooriliselt pead. „Teeme issi puhtaks.“

Olgugi et tema tütar uskus vastupidist, oli Rachel päris kindel, et Chris on tegelikult ärkvel. Mitte ükski inimene, kõige vähem veel tema FBI eriagendist abikaasa, ei saa magada nii sügavalt, et ei tunne, kuidas külma jäätist mööda tema paljast kõhtu laiali plätserdatakse. Rachel pani heleroosas suvebodis Scarletti isa kõrvale kõhuli ja kükitas lavatsi kõrvale. „Vaata, kui hea, et sa magad ega tea, mis siin praegu teoksil on,“ sosistas ta abikaasale kõrva.

Chrisi suule ilmus vaevumärgatav muie.

„Tõin sulle jääteed, et sa üle ei kuumeneks, kuid nagu näha, ei olegi mul vaja sellepärast muretseda. Alexandra juba kandis oma isa eest hoolt. Sul on ikka imetlusväärne enesekontroll, kallid,“ lisas Rachel vaikselts. „Huvitav, kas sa ei ärkaks siis ka üles, kui ma

jäätisele siit klaasist ühe jääkuubiku lisaksin. Võibolla libistaksin seda mööda sinu kõhtu aeglaselt allapoole.“ Ta kõlistas demonstratiivselt klassis hulpivaid jääkuubikuid.

„Seda mängu hakkame me mängima siis, kui lapsed on õhtul magama jäänud,“ vastas Chris sosinal naise provokatsioonile ja ajas end küünarnukkide najale. Ta lükkas päikesepillid pealaele ja surus naise suule kiire suudluse.

„Issi!“ hüüatas Alexandra. „Mul juhtus õnnetus.“ Ta näitas isale oma kõige nukramat nägu.

Chrisi suu venis laiale naerule, kui ta oma tütre kätetööd hindas. „Kas see on jäätis?“ küsis ta.

„See on šokolaadijäätis,“ täpsustas Alexandra. „Mul kukkus see kogemata su kõhu peale.“

„Sellest ei ole midagi, kullake. Issil oligi palav.“ Chris silitas sõrmega lapse päevitunud põske. „Sa ju tead, et issi armastab šokolaadijäätist.“

Alexandra pani vastutaks oma jäätisest kleepuva käe isa põse vastu, kui rõõmsalt teatas: „Mina armastan ka šokolaadijäätist.“

Chris haaras tütre oma käte vahele ja kõdistas teda, pannes lapse kilkama. „Nüüd võtame emme ette,“ sõnas ta üleannetult.

Alexandra itsitas ikka veel. „Aga mul ei ole rohkem jäätist.“

„Sel juhul kasutame me päevituskreemi.“ Chris tõusis istukile ja sirutas käe välja, et võtta lavatsi teises ääres vedeleav tuub.

Rachel mõistis, et tal ei ole pääsu. Kuna tal olid juba bikiinid seljas, siis võis ta ju veidi päevitada ja sel juhul oli igati mõistlik oma nahka liigse päikesekiirguse eest kaitsta. „Hästi,“ leppis ta alistunult, pani joogiklaasi käest ja istus lavatsi äärel. Ta tõstis Scarletti oma rinnale ja masseeris ringjate liigutustega tema selga, kuni laps tõi kuuldavale krooksu. „Tubli, tibu!“ kiitis ta beebit.

„Ma võin pisikest hoida, kuniks sind sisse kreemitatakse,“ pakkus Chris.

Rachel kohendas lapse peas olevat roosat suvemütsi ja andis ta seejärel mehe sülle. „Ole ettevaatlik. Ma alles toitsin teda. Tal võib toit veel üles tulla.“

„Ei ole hullu. Ma olen juba niigi jäätisega koos,“ naeris Chris. „Kui suurt kahju see piimatilk ikka enam teha saab.“ Ta suudles tütre väikest tõntsakat kätt. „Nii et kui sa soovid toitu välja visata, siis issi võtab selle tabamuse rõõmuga vastu.“

Scarlett piilus mütsi ääre alt isa oma ilmsüütute rosina-silmadega. Ta oleks justkui tema jutust aru saanud, sest mõni hetk hiljem viskus tema suust tõrts piima, mis maandus isa paljal õlal.

Alexandra, kes oli isa varasematest sõnadest juba vedu võtnud, ronis üle tema jalgade ja roomas emale lähemale, salakaval tuluke silmis helkimas. Chris avas päikesekreemi tuubi ja pigistas sealt sortsu tütre kae peale.

„Erinevalt issist kardab emme kõdi,“ hoiatas Rachel. „Sa võid emme selga kreemitada.“ Ta heitis päevituslavatsile kõhuli ja seadis käed mugavalt pea alla, samal ajal kui tema tütar innukalt tema nahale kreemi määris.

„Veel,“ nõudis Alexandra ja sirutas kokkupandud pihud isa suunas välja.

Chris varustas last uue kreemikogusega ning Alexandra asus taas suure hoole ja armastusega oma ülesande kallale.

Rachel nautis seda, kuidas tütre pisikesed käed tema selga mudisid. See oli nagu massaaž. Ta sulges mõnuledes silmad. Vot see on tõeline puhkus, mõtles ta endamisi.

Chris pani päikesepillid uuesti ette, sättis Scarletti oma õla najale ja rüüpas rahulolevalt Racheli toodud jääteed.

„Issi, me pidime ju ujuma minema,“ ütles Alexandra, kui oli ema kreemitamise ühele poole saanud.

„Ujuma läheme me kohe kindlasti,“ ei vajanud Chris veenmist. „Meil on vaja pesta maha kogu see meeletu kogus jäätist, kreemi ja piima, millega me kõik koos oleme.“

Neljapäeva keskpäeval oli Rachel Heartbreakeri rooli taga, kui jaht mõõdukas tempos Moon Valley jahisadamale lähenes. Kui

nad septembri alguses siit Puerto Rico poole teele asusid, oli New Yorgis suvi veel täies hoos, kuid nüüd oli õhus tunda juba kergelt sügise hõngu. Nad olid olnud ära terve kuu. Kaks nädalat sellest olid nad veetnud Puerto Ricos ning teine pool ajast oli kulunud vahepeatustega sinna ja tagasi sõitmiseks. Perega merel veedetud aeg oli Racheli jaoks sama eriline kui mälestused, mis nad olid üheskoos loonud sellel päikeselisel paradiisisaarel. See oli unistuste puhkus – nende esimene puhkus neljakesi.

„Kas tüdrukud magavad ikka veel?“ küsis Rachel abikaasalt, kes oli just tema juurde kokpitti sisenenud.

„Jah. See mereõhk mõjub neile nagu unerohi,“ vastas Chris heatujuliselt. Ta võttis Racheli kõrvalistmelt kapteni mütsi ja pani selle naisele pähe.

Rachel heitis mehele põgusa pilgu. „Heartbreaker on sinu jaht. Sa peaksid selle mütsi endale pähe panema ja seda jahti ise juhtima. Sa said väikelaeva juhtimise tunnistuse juba rohkem kui kolm aastat tagasi, kuid millegipärast satun ikkagi mina pidevalt rooli taha.“

Chrisi nägu oli surmtõsine, kui ta sõnas: „Sul on hulga suuremad kogemused kui mul. On palju turvalisem, kui sina oled roolis.“

„Su selgitus ei kõlanud eriti usutavalt. Sa suudad seda jahti juhtida sama hästi kui mina.“

„Võibolla mulle lihtsalt meeldib vaadata, kuidas sina seda teed. Eriti kui sul on see kapteni müts peas.“ Chris ei suutnud muiet tagasi hoida. Ta kummardus naise näole lähemale ja puudutas huultega tema meelekohta. „See muudab su vastupandamatult seksikaks.“

Racheli suurnurgad kaardusid ülespoole. „No sellest oleks tulnud alustadagi.“

„Vaata!“ ütles Chris äkitselt, kui nad olid sadamast veel umbes kilomeetri kaugusel, ja näitas käega paremale, kus kaldapealsel seisis vana majakas koos selle küljes oleva majakavahi majaga. „Huvitav, kas see on muutunud varisemisohtlikuks või on see mõnel muul põhjusel piirdeaiaga ümbritsetud? Äkki hakatakse seda renoveerima.“

Rachel vaatles majakat, millel oli siin Moon Valley jahisadama lähistel olnud alati oma koht. Merele minnes ja sealt tulles oli see sinise tipuga valge tuletorn üks esimesi asju, mis silma hakkas. Juba ligi viiskümmend aastat ei olnud see majakas aktiivne, kuid sellest hoolimata kujutas see endast siinse paiga sümbolit.

„See on Moonlight,“ lausus Rachel. „Ma loodan, et seda ei plaanita lammutama hakata. See ei ole aastakümneid töötanud, kuid ikkagi oleks kole kahju, kui ühel päeval seda siin enam ei oleks.“

„Vaevalt majakaid üldse nii kergekäeliselt maha lõhutakse. Pigem tahetakse neid kui ajaloolise väärtusega objekte ikka säilitada,“ arutles Chris.

„See majakas on mulle alati meeldinud. Selles on midagi võluv. Väiksena ma kujutlesin, et see on minu torn.“ Racheli näole ilmus unelev ilme. „Igal printsessil peab olema oma torn ja Moonlight oli minu oma.“

„Sa oledki ju kuuprintsess, nii et Moonlight sobib sinu torniks ideaalselt.“

Mehe sõnad tõid Racheli näole naeratuse. „Algkoolis käies veetsin sõpradega reedeti peale kooli aega jahisadamas. Mu ema viis meid jahtklubi restorani, kus sõime midagi head, ja seejärel näitas mu isa meile mõnda jahti. Vahel viis ta meid ka merele, kui ilm oli ilus. Peaaegu alati jooksis sõpradega ka Moonlighti juurde – lootuses, et äkki on keegi mingil põhjusel seal käinud ja ukse lahti unustanud, kuid meil ei olnud kunagi õnne ning sisse me ei pääsenud. Me unistasime sellest, et ronime tuletorni tippu ja vaatame sealt merel seilavaid laevu. Aga kuna see meil ei õnnestunud, siis kõndisime lihtsalt ümber majaka ja saime seda üksnes väljast imetleda. Tol perioodil ma arvasin, et ühel päeval saab minust majakavaht,“ itsitas Rachel tütarlapselikult. „Enamik mu sõpradest eelistas sellele mereröövli ametit.“

Chris naeris naise jutu peale. „Kas sa ei pääsenudki oma torni tippu?“

Rachel raputas pead. „Mul ei avanenud kunagi selleks võimalust. Ma ei ole kindel, kas ma oleksingi julgenud sinna üles

minna. Ma olen terve elu kõrgust kartnud. Kuid sellest unistada oli põnev.“ Racheli silmad olid naelutatud majakale, tuues talle meelde lapsepõlve. „Kas sa tahad teada, kuidas Moonlight oma nime sai?“

„Loomulikult.“

„Isa rääkis mulle selle loo, kui ühel öhtul Moonlighti juurde jalutasime. Majakas ja majakavahi maja olid juba valmis, kuid tuletorni tipus ei olnud tuld veel süüdatud. Esimesel ööl pärast majja sissekolimist nägi majakavaht tuletorni tipust valgust merele paistmas. Talle tundus see kummaline, sest latern ju ei põlenud. Ta ronis trepist üles, et olukorda kontrollida. Laterna-ruumis oli pime. Ta tuli alla tagasi ega osanud asjast midagi arvata. Järgmisel ööl märkas ta seda jälle. Ta kõndis ümber majaka, püüdes aru saada, kust see valgus tuleb, sest see vaatepilt ei avanenud talle mitte kõikjalt. Ning siis jäi majakavahile silma taevaskumav täiskuu ja ta taipas, mida ta oli näinud. See oli kuuvalgus. Teatud nurga alt vaadates jäi mulje, nagu päri-neks veepinnal peegelduv kuuvalgus tuletorni tipust. Ja nii saigi Moonlight oma nime. Võibolla on see üksnes legend, kuid mulle meeldib uskuda, et just nii see kõik oligi.“ Rachel kiikas naerul-sui abikaasa poole. „Iga kord, kui ma sattusin täiskuu ajal Moon-lighti juurde, kõndisin ma ümber tuletorni ja püüdsin seda õiget nurka leida.“

„Ja kas sa siis leidsid?“ tundis Chris huvi.

„Vahel mulle tundus, et olen õiges kohas, kuid see võis olla ka mu elava kujutlusvõime vili,“ märkis Rachel lustlikult. „Ma väga loodan, et Moonlighti plaanitakse hakata korda tegema. Oleks ütle mata tore, kui ühel päeval põleks selle majaka tipus taas tuli.“

Chris suunas pilgu otse ette. „Tundub, et meid juba ooda-takse.“

Racheli suule sügenes soe naeratus, kui ta nägi Kevinit ja Angiet koos pisipoeg Liamiga paadisillal seismas ja neile lehvita-mas. Ta juhtis Heartbreakeri kai äärde tema tavapärasele kohale Moon Princessi kõrval. Chris viskas Kevinile kõieotsa ja teine mees kinnitas selle vilunult pollari külge. Paar minutit hiljem oli ka Kevin jahi pardal.

Kevin kallistas Rachelit ja patsutas Chrisi õlale. „Te näete puhanud välja. Ja kui pruunid te veel olete!“

„Nagu sa tead, hakkab merel päike hästi peale,“ sõnas Rachel vennale vastuseks. „Ma lähen alla ja vaatan, kas tüdrukud on üleval.“ Vaevalt sai ta seda öelda, kui Alexandra blond peanupp trepilt paistma hakkas ja hetk hiljem seisis ta juba, roosa jope hõlmad eest lahti, jahi tekil.

„Emme, Scarlett on ka üleval,“ teatas laps. „Tal on vist kõht jälle tühi, sest ta tegi viuks-viuks.“

„Alexandra, me ei ole enam troopilisel saarel. Siin on palju jahedam ja tuleb rohkem riideid selga panna.“ Rachel tõmbas tütrele kapuutsi pähe.

„Onu Kevin! Me oleme tagasi!“ hüüdis Alexandra rõõmsalt, kapuuts silmil.

„Tere, sõbrake!“ Kevin võttis õetütre sülle. „Kas sul oli tore reis?“

Alexandra noogutas energiliselt pead, pannes oma blondid kiharad hüplema. „Mul oli väga tore. Mulle meeldis Puerto Ricos. Ma tahan sinna varsti jälle minna,“ vadistas ta. „Vaata!“ Ta tõstis käes oleva roosast riidest kotikese kõrgemale. „Siin sees on minu aarded. Ma leidsin need Puerto Ricost.“

„Aarded?“

Alexandra tegi kotisuu pealt lahti ja lubas onul sisse piiluda.

„Ohoo!“ hüüatas Kevin. „Sul on seal ju lausa suur varandus. Sa pead seda hoolikalt hoidma, et röövlid sellele oma näppe taha ei saaks ajada.“

„Ma panen selle koti kodus peitu,“ ütles Alexandra asjalikult. „Ma peidan oma aarded padja alla. Ma ei ütle röövlitele, kus need on.“

„Õige mõte,“ kiitis Kevin õetütart, kellel tundus olevat kõik põhjalikult läbi mõeldud.

„Kus tädi Angie ja Liam on?“

Kevin keeras end veidi, et Alexandra paadisillale näeks. „Nad ootavad meid seal.“

„Tädi Angie! Liam!“ Alexandra tegi käega õhus hoogsaid liigutusi.

Angie viipas talle vastu. „Tere tulemast tagasi!“

Rachel oli vahepeal Scarletti ka üles toonud. Laps oli viril. Alexandral oli õigus. Scarlettil oli kõht tühi. Tal oligi söögiaeg.

„Äkki läheme jahtklubisse ja sööme koos,“ tegi Kevin ettepaneku. „Ütlesin eile Philipile, et jõuate täna tagasi. Ta lubas millegi eriliselt maitsvaga üllatada.“

„Mind ei ole vaja veenda,“ oli Chris kohe nõus. „Mul on kõht jube tühi.“

„Mina tahan pannkooke,“ andis Alexandra teada.

„Jälle?“ Rachel kergitas küsivalt kulme. „Sa alles eile sõid pannkooke.“

„Ma tahan täna ka.“

„Pannkoogid ei ole lõunasöök.“

„Aga ma tahan.“

„Lähme siis!“ Kevin astus, Alexandra süles, laevatrepile.

„Minge teie ees. Ma toidan Scarletti siin ära ja tulen teile järele.“ Rachel kiigutas teki sees olevat last, et teda veidi rahustada. „Siis saame kõik rahus süüa.“

„Hästi,“ lausus Kevin. „Meie poiss ka just sõi. Liam on väga rahulik laps, aga kui ta on näljane, siis muutub ta väikeseks rööpivaks koletiseks.“

Onu väljend pani Alexandra itsitama. „Scarlett on ka väike rööpiv koletis, kui tal kõht tühi on.“

„Noh, väike rööpiv koletis, kas tahad süüa?“ Rachel suudles toinava Scarletti pehmet põske. Ta viis ta alla suurde magamiskajutisse ja pani voodile selili. Ta võttis endal jope seljast, nõõpis pluusi eest lahti ja tõstis tütre oma rinnale. Kohe kui laps rinna suhu sai, rahunes ta kui imevael ja asus emaga silmsidet hoides isukalt sööma. Rachel silitas tütre tumedaid juukseid, mis higist niiskel otsmikul veidi lokki tõmbusid. „Sa ei ole mingi koletis, sa oled mu pisike ingliske,“ ütles ta hellalt. „Sul on issi juuksed ja issi silmad. Sa oled nii ilus.“

Pool tundi hiljem olid mõlemad perekonnad täies koosseisus jahtklubi restoranis ja lasid toidul hea maitsta. Kevin oli tellinud täiskasvanutele nõrgal tulel küpsetatud veise sisefilee peedipüreega, mis oli peakokk Philip Morguni soovitus, ja Alexandrale tema tungival soovil pannkoogid maasikamoosiga, kuigi ta kahtlustas, et tema õde ei pruugi lapse lõunasöögi valikut heaks kiita.

„Ülihea. Tõeliselt maitsev,“ jagus Chrisil toidule üksnes kiidusõnu.

„On tõesti. Kas see on meil menüüs ka?“ uuris Rachel, saades vennalt vastuseks peanoogutuse.

„Pannkoogid on ka väga nämmad,“ märkis isast vasakul istuv Alexandra.

Rachel jälgis lõbustatult oma vanemat tütart, kes sulges suutäit mäludes mõnuledes silmad. Scarlettil oli juba kõht täis ja tema magas turvahällis, samas kui tema kõrval vankris lebav onupoeg Liam liigutas aktiivselt oma väikesi jalgu ega ilmutanud mingeid unisuse märke. Rachel ei suutnud otsustada, kas Liam on rohkem Kevini või Angie moodi. Temas oli midagi neist mõlemast.

Rachel puudutas peagi neljakuuseks saava vennapoja tillukest kätt. „Tere!“ sõnas ta armastavalt. „Sa oled juba nii suureks kasvanud. Sa oled üks vahva poiss.“

Liam oli selle väitega nõus, lalisedes oma tädile häälekalt vastu.

„Kas sa tead, mida Moonlightiga plaanitakse teha?“ pöördus Rachel küsimusega venna poole. „Sõitsime sellest just mööda ja sellele oli piirdeaed ümber pandud.“

Kevin sõi suu tühjaks, enne kui vastas: „Eelmisel nädalal üüris üks ärimees meilt nädalavahetuseks jahi ja tema teadis Moonlighti kohta rääkida, et see on pandud oksjonile. Majaka seisukord ei ole kiita. See laguneb ja on muutunud ohtlikuks.

Septembri keskel olid siin veidi tuulisemad ilmad ja ühel ööl kukkus midagi sealt tuletorni tipust alla. Siis pandigi ohutuse pärast see piire ümber, et keegi sellele liiga lähedale ei kipuks. Juhul kui midagi peaks sealt kõrgelt veel pudenema, siis vähemalt ei saa keegi vastu pead.“ Kevin rüüpas klaasist mineraalvett. „Kuna rannavalvel puuduvad ressursid Moonlighti renoveerimiseks ja hooldamiseks, siis ei ole senisel kujul majaka säilitamine enam jätkusuutlik. Seega ollakse huvitatud sellest, et see läheks mõnele organisatsioonile või eraisikule, kes soovib selle omal kulul korda teha.“

„Ma juhtusin millalgi lugema artiklit ühes naisest, kes ostis paar aastat tagasi Ohios endale majaka, renoveeris selle ära ja rajas sinna endale suvekodu,“ poetas ka Angie sõna sekka.

„Võibolla luges see ärimees samuti seda artiklit, sest ma sain tema jutust aru, et ta ise kaalub samuti pakkumise teha. Majakaga on ju ühendatud ka majakavahi maja. Nii et seal on kõik elamistingimused täiesti olemas. Tuleb lihtsalt üles vuntsida.“

„Kas sa tead, kaua see oksjon kestab?“ tundis Rachel huvi, olles seni venna juttu vaikides kuulanud.

„Oksjon pidavat kestma oktoobri lõpuni. Miks sa küsid? Tahad selle ise ära osta?“ viskas Kevin naljaga pooleks. „Juba väiksena oli sul selle majaka suhtes mingi kinnisidee.“ Tema nägu tõsines, kui ta mõistis, et tema õe mõtted liiguvadki selles suunas. „Rachel, mis sa sellega peale hakkad?“

„Minu silmis on Moonlight alati Moon Valley jahisadama juurde kuulunud. Nüüd on esimest korda võimalik ka õiguslikult selle omanikuks saada. Ma ei taha, et keegi võõras selle ostab ja jumal teab milleks muudab,“ ütles Rachel üle laua istuvale vennale ja pööras end seejärel enda kõrval istuva Chrisi poole. „Neli aastat tagasi ei õnnestunud meil oma restorani avada. Äkki prooviksime uuesti?“

„Sa tahad Moonlightist restorani teha?“ küsis Chris.

Rachel noogutas. „Kuid mitte ainult. Ma tahan, et see oleks rohkemat kui restoran, et see oleks koht, kuhu inimesed tulevad mõnusalt aega veetma, mere lähedust nautima, raamatut

lugema, mõtteid mõlgutama, unistama, end igapäevamuredest välja lülitama. Hea toit ja joogivalik kuulusid loomulikult selle juurde. Ma tahan Moonlighti taastada, säilitades võimalikult palju selle esialgsest ilmest, et näidata maailmale, kui huvitav ja ainulaadne see vana majakas on. Ma ei hoiaks Moonlighti üksnes endale, vaid avaksin selle ukse kõikidele, et ka teised saaksid osa selle vólust.“

„Juba ainuúksi asukoht ja atmosfäär oleksid elamus omaette. Kui sellele lisada veel söömisvõimalus, siis oleks Moonlightil kindlasti suurt potentsiaali,“ uskus Chris. „Ma ei tea küll New Yorgis ühtegi teist sarnast kohta.“

„Ma tahan teha seda koos sinuga ja ainult sel juhul, kui ka sina oled sellest huvitatud. Ma soovin, et see oleks meie ühine unistus.“

Racheli silmad löid särama nagu taevatähed. See oli alati nii, kui ta rääkis millestki, mis oli talle oluline ja südamelähedane. Tema lapselikult siiras entusiasm oli nakkav ja Chris ei olnud kunagi suutnud talle ära öelda. Pealegi mõte teha midagi nii ägedat koos oma armastatud naisega muutis selle idee mehe silmis veelgi ahvatlevamaks.

Rachel vaatas lootusrikkalt abikaasale otsa. „Mis sa siis arvad?“

„Ma arvan, et igal printsessil peab olema oma torn,“ sõnas Chris, vallatu muie suurnurgas värelemas.